19 AĞUSTOS ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/32 No: 675
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Koronavirüs vaka sayılarında son 45 günün zirvesine ulaşmasının ardından Sağlık Bakanı Koca "Bu sonucu bekliyorduk" dedi

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

Ben Ensar Öğüt, Bir Şey Göstercem!

Bazen konuşmaya gerek yoktur. Göstermek yeter. Yıl 2013. CHP'li Ensar Öğüt ithal eti protesto ettiği basın toplantısına protesto ettiği etle birlikte gelmiş. Sorunu bacağından tutarak kamuoyuna gösteriyor. Ensar Öğüt sorunu bizzat göstermek konusunda tecrübeli bir isim, dana budu onun ilk gösterisi değil. Meclis'e getirip kamuoyuna gösterdiği şeylerin listesi epey kalabalık:

Ensar Öğüt, hayvancılığa yeterince destek verilmemesini protesto için Meclis kürsüsüne koyun kellesiyle çıkalı
5 yıl,

Ensar Öğüt, ülkece çok az et yediğimizi anlatmak için aracının bagajında Meclis'e getirdiği koç ile birlikte basın açıklaması yapalı
5 yıl,

Ensar Öğüt, şap hastalığına dikkat çekmek amacıyla Meclis'e inek iskeleti getireli **7 yıl,**

Saman fiyatlarına dikkat çekmek isteyen Ensar Öğüt, Meclis kürsüsüne minik bir saman balyasıyla çıkalı
8 yıl,

Ensar Öğüt, doğudaki okulların ısınma sorununa dikkat çekmek için Meclis'e getirdiği tezeklerle basın toplantısı yapalı
9 yıl olmuş.

UYKUSUZ

Türk Tabipleri Birliği, toplumda PCR testi ile tanı alanların yaklaşık 10 katı kadar aktif vaka bulunduğunu söyledi.

AKP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Özhaseki: "Durmadan tartışılan bir İstanbul Sözleşmesi var. Sanki 'kadına şiddeti engelliyor' gibi bir mefhum var. O niye engellesin benim inancım engelliyor."

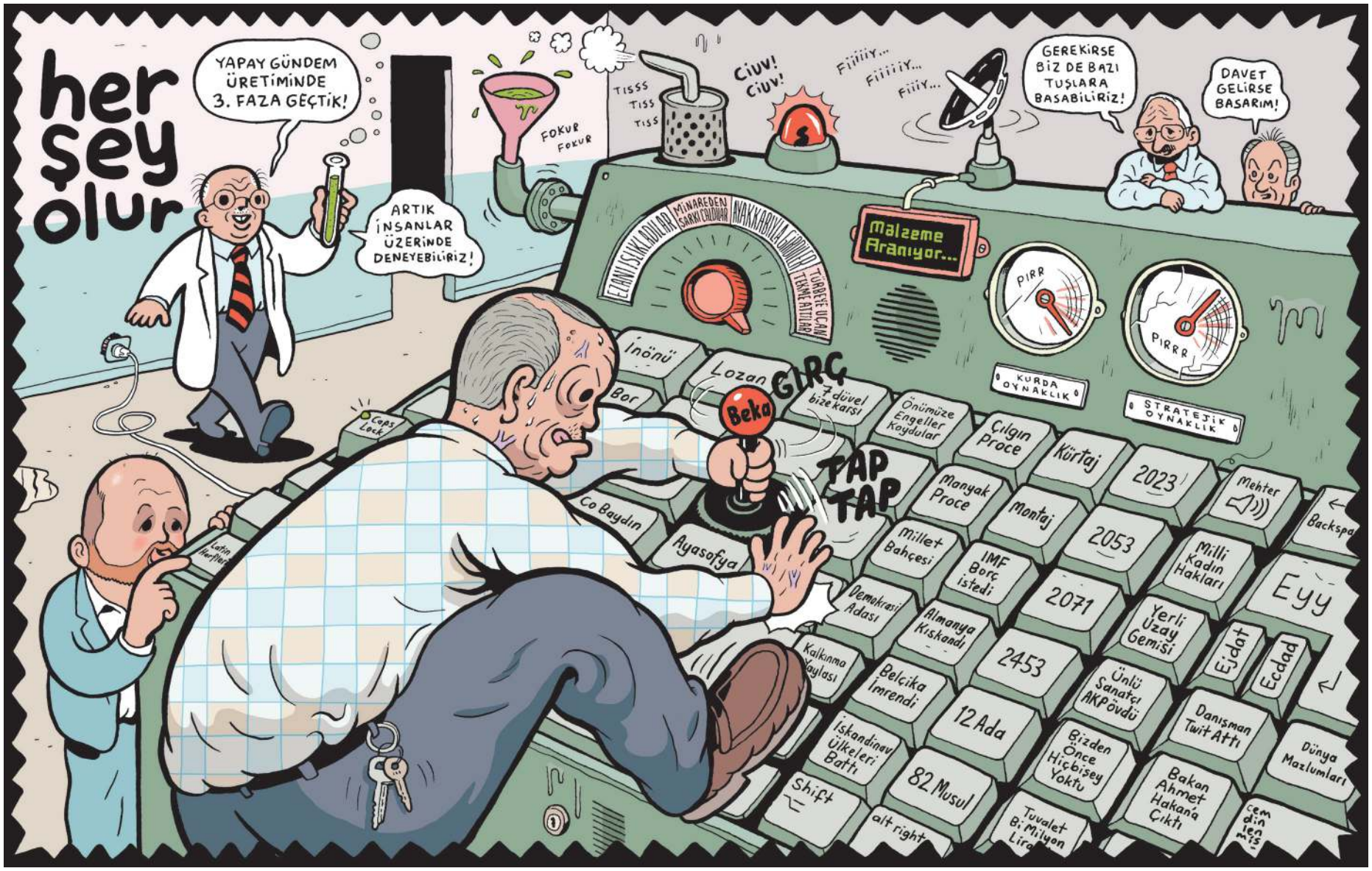

Asgari ücret gıda harcamalarına bile yetmiyor: Açlık sınırı 2.385, yoksulluk sınırı 8.249 lira...

Kamu Spotları Yönergesi değiştirilerek "Kamu spotunda siyasi figürler olamaz" hükmü yönergeden çıkarıldı.

Sosyal Deney

Biliyorsunuz, birkaç yıldır dandik kamera şakalarını "sosyal deney" adıyla sunmak moda oldu. Hayır, kamera şakası nelerine yetmiyor onu da anlayabilmiş değilim. Zira deney dediğimiz şey siz de en azından ortaokula kadar okuduysanız takdir edeceksiniz ki kamerayla bir köşede saklanıp insanlarla dalga geçmekten biraz daha farklı. Başta da dediğim gibi, bir yere kamera gizleyip insanlarla etkileşime girdiğimiz durumların tek bir tanımı var o da kamera şakası. Ha şakanız komiktir, değildir bilemem.

Ama mâşallah kimseye kamera şakası yapmak yetmiyor, ille de "sosyal deney" yapmak istiyorlar. E gudikler elinizden tutan mı var, gidin yapın? Niye hayvan evladı gibi kamera şakası yapıp sosyal deney diye pazarlamaya çalışıyorsunuz?

Misal New York Times'ta bir mafya cinayetine şahit olan elli kadar insanın hiç sesini çıkarmadığı ve oralı olmadığı haberi yayınlanınca iki abi gidip bununla ilgili bir sosyal deney yapmış. Önce bir sürü insanı toplamışlar, topladıkları denekleri izole etmişler. Öyle bir ortam yaratmışlar ki, her denek tek bir kişinin sesini duyduğunu zannediyor. Sonra hepsine sara krizi geçiren bir adamın seslerini dinletmişler. Bu sesi tek duyanın kendisi olduğunu zanneden herkes hemen koşup yardım etmeye çalışmış. Sonra aynı deneyi herkesin herkesi duyduğu bir ortamda tekrarlamışlar. Bu sefer insanlar "*abi nasılsa başkası yardım eder,*" diye kılını kıpırdatmamış. İşte "seyirci etkisi" denilen ve biri yardıma ihtiyaç duyduğu takdirde, olaya tanıklık eden başka insanlar varsa, müdahale edenlerin sayısının düştüğünü belirten psikolojik terim böyle ortaya çıkmış. Adamsendecilik de diyebiliriz. Tabii deneyi biz yapsaydık derdik. Ama dikkat ederseniz mal değneği gibi caddeye gizli kamera kurup sara krizi numarası yapmamış adamlar. Denekleri toplumu yansıtacak şekilde seçmiş, aynı deneyi tekrarlamış, gözlemlemiş, koşulları değiştirip yenilemişler. Ha elinde kamera youtube hiti peşinde koşan dallamalara çok iş tabii.

Bu yine en basitlerinden. Bu deneyler, atıyorum okul öncesi eğitimin etkilerini araştırıyorsa iki yüz tane birbirine denk çocuk saptıyor, bunların yarısına okul öncesi eğitim verdiriyor, yarısına verdirmiyor sonra da bu kopiller kırk yaşına gelene kadar okul ve iş başarılarını takip ediyor. Ha bence sürekli takip etmiyorlardır, arada bir gidip bakıyorlardır "ne oldu bizim kopiller?" diye ama yine nereden baksan otuz beş yıl sürüyor. Öyle anaokulunun önüne gizli kamera koyup çocuklara soru sorup komik ya da ilgi çekici durumlar yaratmaktan biraz daha meşakkatli.

Bu arada, bu sosyal deneylerin en önemlileri de modern sosyal psikolojinin öncülerinden, ***Muzaffer Şerif Başoğlu*** *tarafından tasarlanıp yürütülen ve küçük çocuklarda grup dinamiklerini, beraber çalışma, gruplar arası çatışma ve uzlaşmayı inceleyen deneyler. Tabii adamı TKP'li diye hapse atıp, Türkiye'de yaşatmayıp Amerika'ya gitmesine neden olduğumuz, daha sonra ülkeye dönmek istediğinde de üniversite çalışmasına izin vermediğimiz için kendisi ikinci dünya savaşından sonra Türkiye'ye dönmedi, Amerika'da öldü.*

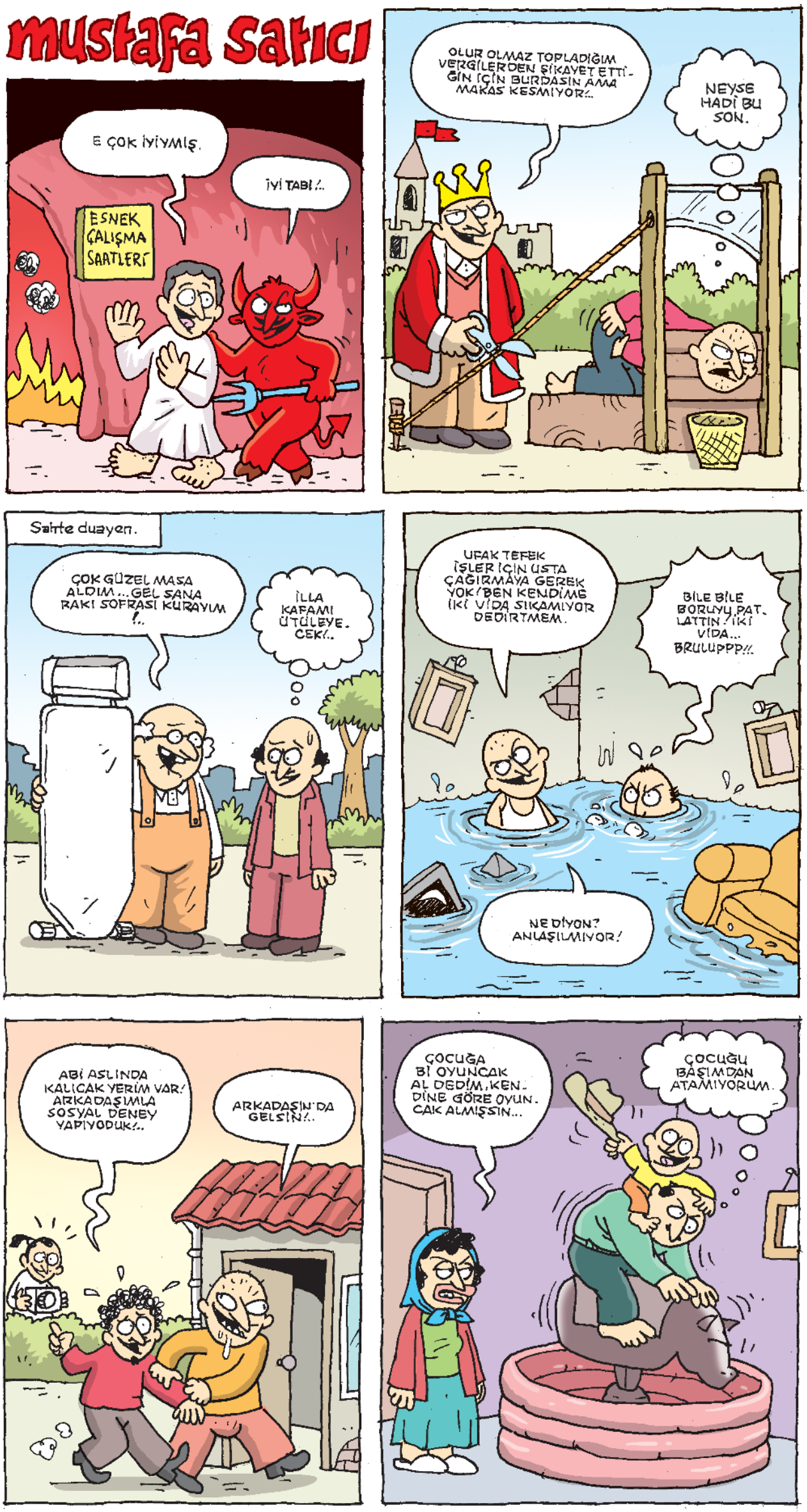
Ha diyeceksiniz ki, "Yav boşver, çocuklar eğleniyor işte, biz de youtube'ta twitter'da izleyip eğleniyoruz, ne olacak?" Vallahi çok şey olacak. Bahsettiğim, yani yapılanın deney falan değil sadece kamera şakası olması bir yana; özellikle kırılgan, zor durumdaki kardeşlerimizi üç kuruşluk youtube kanalına meze etmek kolay kabullenilebilir bir ahlaksızlık değil. Kardeşlerimizin yoksulluğu ve perişanlığı kimsenin ibret ya da eğlence (ki genelde eğlenceli ibret) satma vesilesi olmamalı. Abi hakikaten, iyi insan olmak bu kadar zor değil be. Mizah dergisi okuyan insanlarsınız, yıllardır yürüttüğüm sosyal deneylere göre ülkedeki en iyi insanlar olmanız gerekiyor. *(Tamam arada "Barış abi, o laflar boy boy, ehehe" diye mail atan var aranızda ama olsun)*

Normal şartlar altında halkın vergileri harcanarak hazırlanan ve dolaylı ya da doğrudan yine halkın vergileri harcanarak yayınlanan kamu spotlarında elbette siyasi parti ve siyasetçilerin propagandası yapılamaz. Mesela "duman avcılarının" hazırladığı sigara karşıtı kamu spotunda durup dururken hükümetin ekonomi politikası övülemez. Ama örneğin **Kuzey Kore, Suriye** gibi diktatörlüklerde kamu spotlarında siyasetçilerin propagandası yapılabilir, bu propaganda filmleri düzenleyici kurul tarafından televizyonlara acil koduyla gönderilerek zorla yayınlatılabilir, diktatörler halkın parasıyla halka propaganda yapabilir. Gerçi Suriye'den emin değilim, şimdi günahını almayayım.

Normal şartlar altında evlenmeyen, sevdiği insanla evlenmeden beraber yaşayan ya da tıpkı sayın Devlet Bahçeli gibi bir türlü kafasına göre kız bulamadığı için ömür boyu bekar yaşamayı tercih eden insanların derdi, bir ihtimal "bu da ölünce ailemizin mirası kime kalacak" diye endişelenen toprak ağası ebeveynleri çok çok mahallenin her önüne geleni evlendirmeye çalışan deli çöpçatanlarını gerer. Ama **Yeni Türkiye'de** evlenmeyenlerin derdi en fazla siyasetçileri germekte, eşek kadar adamları deli çöpçatana çevirmektedir.

Normal şartlar altında kendisiyle dalga geçen, kendisine kızan, kendisini eleştiren herkesi tek bir etiket altında toplayıp "Bunlaaar" diliyle aynı torbaya sokmaya çalışanlar her zaman komik ve dalga geçilmeyi hak ederler ama hele bir de iktidar sahibi de olmadıkları hâlde herhangi bir tartışmada haksız olduklarını bildikleri ancak zinhar kabullenmeye yanaşmadıkları için geçmişteki hatalı kararları yüzlerine vurulduğunda söze "bunlaaaar," diye başlayıp sonra tartışmayla hiç ilgisi olmayan saçma sapan argümanları arka arkaya sıralayanı, en azından geçici bir süre için rehabilitasyona alırlar. **Yeni Türkiye'deyse** kendisini eleştiren herkesi "bunlaar laik ihvan!" diye etiketlediyseniz hayatınıza Baskın Oran olarak devam edersiniz.

6872

"Senin gibi düzgün, saygılı bir adama yakıştı mı?"

Yakışmadı Musa Abi. Kesinlikle yakışmadı. Musa Abi apartman görevlimiz. Dış kapıya yeni yapılan şifreli kilit sistemini bozduğum için kendisinden azar işitiyorum. Kendimi savunacak değilim, yaptığım hareketin mantıklı bir açıklaması yok. Eve sabaha karşı döndüm; sokak kapısının önünde son derece odaklanmış bir şekilde (zaman zaman gözlerimi yumarak) içeri girmemi sağlayacak dört tane rakamı hatırlamaya çalıştığımı hatırlıyorum. Tüm denemelerim sonuçsuz kalınca da son bir *kendimi şanslı hissediyorum yoklaması* için kapıyı şöyle elimle bir dürtüverdim; o an için gayet doğal olduğunu düşündüğüm ama aslında kilit sisteminin iç aksamının kırıldığına işaret eden "tık" sesi ve içerideydim.

"Kilit kırmak nereden çıktı?"

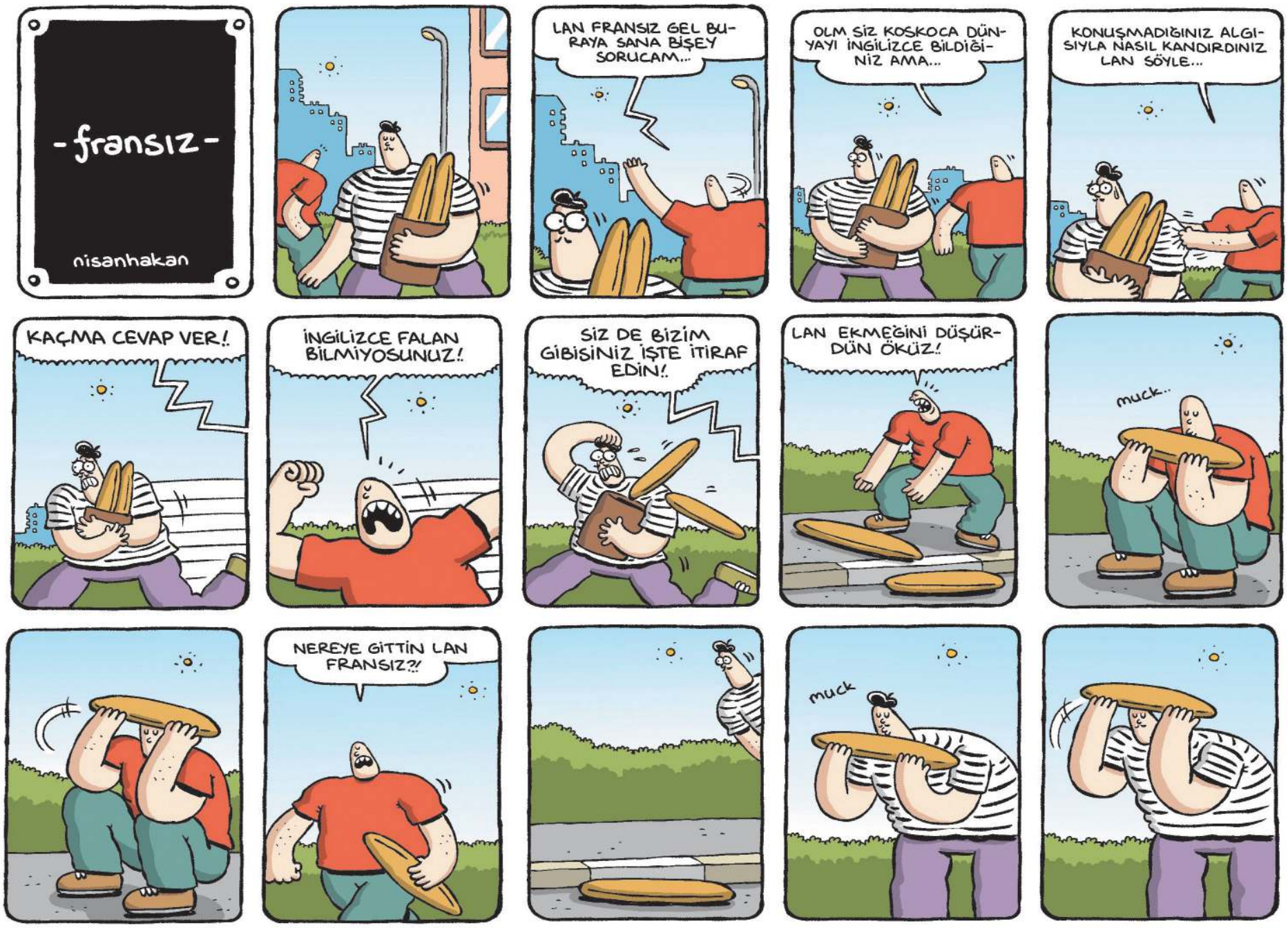
Bilmiyorum. Bilerek yapmadım. Kapıdan gelen sesin kötülük getireceğine inanmak istemedim; aynı iki ay önce kapanmayan dolap kapağını ayağımla ittiriverdiğimde ayak baş parmağımdan çıkan sesi yok saydığım gibi, bu "tık" sesini de yok saydım, sonuç: Büyük ihtimalle çatlak, şişik ve kırmızı bir baş parmağı. Ben günlük hayatta karşısına çıkan engelleri kırarak aşan biri değilim, olmamalıyım. Gelecekte bir başka kapı açılmadığında veya bir başka dolap kapağı kapanmadığında, sorunun üstesinden gelmek için daha akılcı davranmalıyım. Belki bir süre daha düşünsem şifre aklıma gelecekti, bloke olma riski taşımayan bir kilit sisteminde şansımı biraz daha deneyemez miydim? Zamanında göstermediğim sabrı şu an, en az ayak baş parmağım kadar kırmızı suratımla, Musa Abi'nin azarının bitmesi beklerken göstermek zorundayım. Ortamı biraz yumuşatmak ve özür dilemek için araya giriyorum: "Abi ne desen haklısın ama bilerek yapmadım." "Emin misin?" diye sorup konuşmanın başından beri dudağını kenarında duran tükürüğü yalıyor ve cep telefonundan güvenlik kamerası kayıtlarını açıp tekrar soruyor: "Emin misin?" Kamera olayını tamamen unutmuşum. Görüntülerde açıkça görüldüğü üzere 30-40 saniyelik bir düşünme süresinin ardından kapıyı itip açıyorum, hızlıca sağımı solumu kontrol ettikten sonra kibarca kapatıp apartmana giriyorum. Tekrar izliyoruz, kapıyı sandığımdan daha fazla zorlamışım, utanç verici. Öte yandan kilidi bu kadar rahat bozabilmem sistemdeki bir zayıflığı ortaya çıkardığım anlamına da geliyor, yabancı bir ülkede yaşansa güvenlik sorumlusu olarak işe alınabilirdim.

"Samimiyetimizin hatırına yönetime haber vermiyorum."

Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Yönetimi durumu öğrendiği an apartman sakinlerini bilgilendirme bahanesiyle, şeffaflık kisvesi altında olayı apartman whatsapp grubuna taşıyıp şovunu yapacaktı; grupta ev sahibim var, durum benim için daha da kötüye gidebilirdi ama böyle bir şeyin yaşanmasına en azından şimdilik izin vermedin ve hepsinden önemlisi bunu "samimiyetimizin hatırına" yaptın. 32 Daireli koca Dilber apartmanında samimiyet denildi mi akla gelen ilk şeyin hatırına, dostluğumuzun hatırına... Demek sinirin yavaştan geçiyor. Demek azar seansımızın yapıcı kısımlarına geçiyoruz. Şaşırmadım; Musa Abi hızlı sinirlenip hızlı sakinleşen insanlardandır. Son olarak *efendi* tartışmasında bunu gözlemleme şansım olmuştu. Kendisine *efendi* diye seslenilmemesi gerektiğini defalarca, sözlü ve apartman girişindeki panoda yazılı olarak belirtmesine rağmen bu davranışına devam eden karşı komşuma "Bana Musa Efendi deyip durmayın! Ben kimsenin efendisi değilim, hele çöpünü topladığım insanların asla..." ile başlayan konuşmasını, alışkanlıklardan vazgeçmenin zorluğu üzerine sarf ettiği empati dolu sözleriyle bitirmişti ve olay tatlıya bağlanmıştı. Şimdi yine çözüm zamanı, yol haritası belirleme zamanı.

"Bir dahaki şifreni beynine kazı..."

Aldığım direktifler doğrultusunda yapmam gerekenler hak etmediğim kadar basit: Musa Abi bu işlerden anlayan tanıdık bir elektrikçi ayarlayacak, oluru varsa kapı akşama kadar tamir edilecek. En kötü ihtimalde, yani yönetimden birinin durumu akşama kadar fark etmesi ihtimalinde yaşanan olayın talihsizliği ve kilit sisteminin dayanıksızlığını vurgulanarak savunmam yapılacak, garanti servisinin aranması talep edilecek. Ama hepsinden önemlisi süreç nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, kilit tamir edildiğinde benzer bir olayın yaşanmaması adına yeni şifremi asla unutmayacağım rakamlardan seçmem, gerekirse beynime kazımam gerekiyormuş. Musa Abi'ye yeni şifremi çoktan belirlediğimi söylüyorum: "6842, benim için özel, asla unutmam." "Orasını sen bilirsin" diyor, "servis zamanı geldi, 'başka' bir ihtiyacın var mı?" Karşılıklı gülüşüp vedalaşıyoruz. Anlamış mıdır bilmem; 6842, tuş takımında M, U, S ve A harflerine denk geliyor, yeni şifremi beynime değil kalbime kazıdım, asla unutmam.

Beyhude Çabalarımız

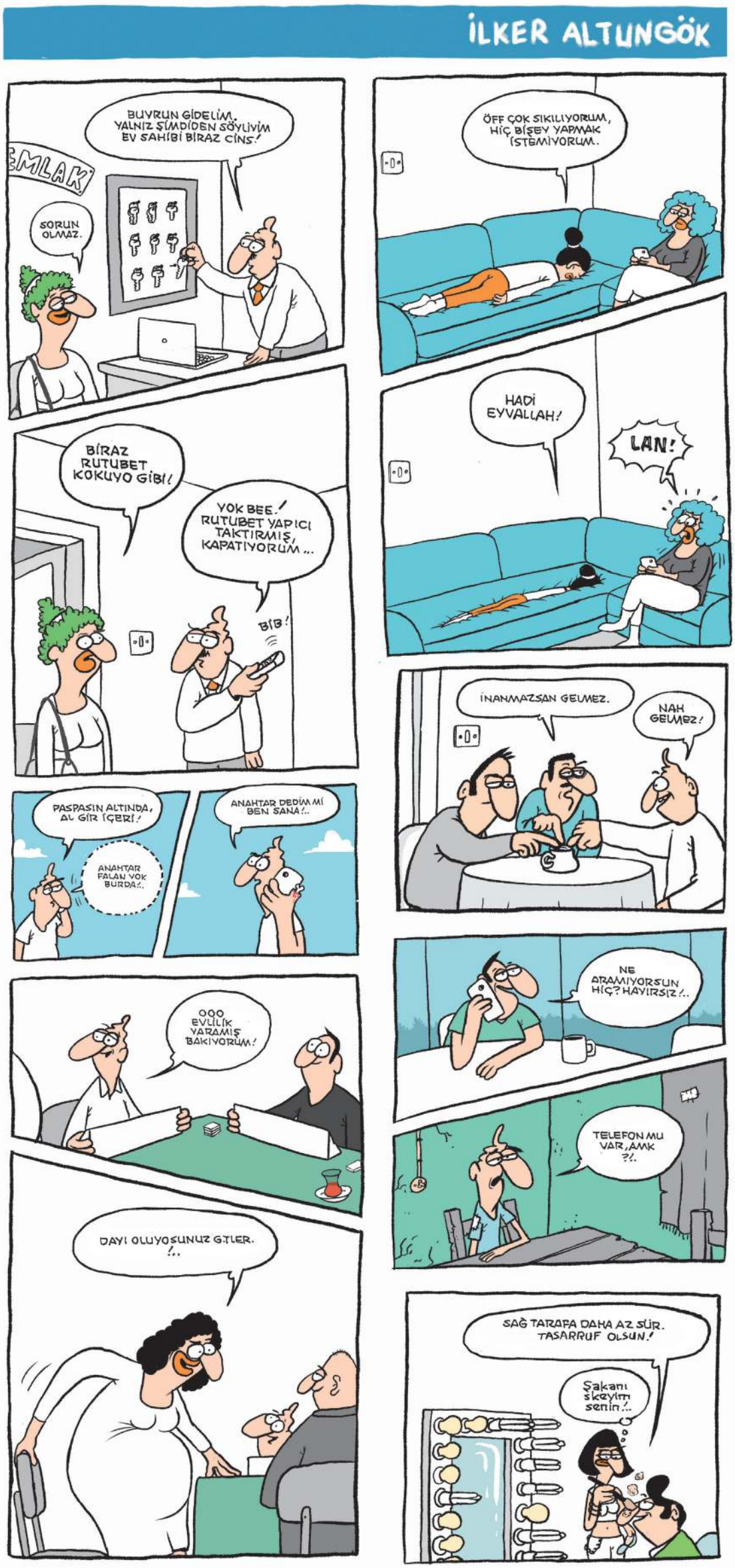
Kendi elimle yaktığım ateşleri terlikle döve döve söndürmeye çalışarak, cehaletin kara dumanını soluyarak geçiyor günlerim. Bu duman malesef insanın ciğerine yerleşir, yüzünü soldurur, gözlerini sarartır. İkinci el eşya pazarında gezerken bütün güzellikleri görmezden gelerek, kitapları, antikaları, incelikli şeyleri, zarif ve göze güzel gözüken ne varsa hepsini es geçerek, köylük yerde tozlu tarla yoluna atılmış ve güneşten rengi sararmış kola kutusuna tapan, saatlerce kutunun içine girip kutunun içinde biraz vızıldayıp tekrar dışına çıkan, etrafında uçan, üzerine konan, kola kutusuna tapan cahil ve sabitfikirli arılar gibi en pis en faydasız şeylerin satıldığı tezgahın önünde iki saat geçirdim, her şeyi elledim. Bu ne? "Taharet musluğu abi, beş lira olur sana" dedi tezgahın sahibi çocuk. Tahmin etmiştim fakat ihtimal vermemiştim. Bir başkasının taharet musluğunu elimde evirip çevirirken "demek şiir böyle ölüyor" diye düşündüm. Ah ile vah ile değil, büyük tiradlarla dramatik hareketlerle değil. Yazarın elinde evirip çevirdiği, amaçsızca açıp kapadığı taharet musluğundan basınçsız akarak, tıslayarak, damlayarak son buluyor. "Bana lazım değil teşekkür ederim, umarım ikinci sahibine ilk sahibine getirdiği kadar, hatta daha fazla mutluluk getirir" diyerek aldığım yere geri bıraktım. Bu sözleri taharet musluğu hakkında mı yoksa şiir hakkında mı söylemiştim? Türk Edebiyatı tarihine utanmaz ve uslanmaz bir dolandırıcı olarak geçeceğim korkarım.

Bunlar üzerine düşünerek kaybedecek vakit yoktu çünkü benim gibi kola kutusunun, güneşten kaynamış glikoz şurubunun yapış yapış büyüsüne kapılmış diğer arılar da bu tezgahın başında toplanmaya başlamışlardı. Benim yerine bıraktığım taharet musluğu hemen bir başkasının eline geçti. "ÜÇ LİRA VEREYİM BUNA!" diye bağırdı adam, tezgahın sahibi ise "OLUR ABİ SENİN CANIN SAĞOLSUN, ÜÇE OLUR!" diye bağırdı. Sonra bir parça kağıdın üzerine "Bu taharet musluğunun yeni sahibi bu günden itibaren, onu 3 (üç) lira bedelle tüccar ...'dan alan ...'dır. Bu belge ...'nin taharet musluğunun tek ve tartışılmaz sahibi olduğunu, dilerse varislerine vasiyet etme hakkının da kendinde olduğunu gösterir bir belgedir. Adı kutlu, soyu sonsuz olsun!" yazdılar ve ikisi de belgeyi kanlarıyla imzaladı. Ticaret başladığı gibi hızla son buldu. Tezgahtarın üç lirası, müşterinin ise yeni bir taharet musluğu vardı artık. İkisi de talihlerine inanamıyorlardı.

Ben ise gözüme daha kıymetli, neredeyse paha biçilemez bir şeyi kestirmiştim. Tezgaha rastgele atılmış ıvır zıvırın arasından ucu gözüküyordu: Şerit LED ışık. Nereye kadar uzandığı, kaç metre olduğu belli değildi. Buradan ve şimdiden sonsuza kadar LED ışık. Diğer her şeyin altında kalmıştı, her değerli şey gibi o da görmesini gören gözler için saklanmıştı. Yoksa şimdiye kadar bu kalabalık LED ışığı alıp kendi vücutlarına bağlarlardı. Tutabildiğim ucundan tutup tezgahtara "bu çalışıyor mu?" diye sordum. Gülümsedi, heyecanlandı. Belli ki bu anı bekliyordu. Tezgahın öteki ucundan çıkan bir fişi yanındaki bir üçlü prize takmasıyla tezgahın tümü altın sarısı renkte parlamaya başladı. Hazine sandığı açılmış, eski filmlerdeki gibi içindeki kıymet biçilemez hazinelerin parıltısı yüzümüzü aydınlatmıştı. "Ne kadar?" diye sordum, "Yirmi lira versen yeter abi" dedi. Yandan bir beyefendi "ON BEŞ LİRA VERİRİM!" diye bağırdı. Yirmi lirayı tezgahtara uzatırken beyefendiye de "dayı bak orada bir sürü çıkma ikinci el taharet musluğu var, sen onları al on beş liraya... Ben evime led ışıkla FORTUNE FAVORS THE BOLD yazdırmaya gidiyorum." dercesine baktım.

æ Merhaba.

æ Bir keresinde de arkadaşlarla perde dövmüştük, o olmuştu. Hem de ne biçim dövmüştük. O kadar çok dövdük ki perdeyi, bir perde ancak bu kadar çok dövülebilir. Ağzını burnunu kırdık perdenin. Haysiyetiyle oynadık. Geriye dönüp baktığımda pişmanım fakat olay da çok acayip gelişti. Çokk-acaayipama. Acıpayam. Neyse, ne diyordum, çok pis perde dövdük arkadaşlar. Ağabey evde öyle oturuyoruz, Samet bir dikkatimi çekti benim. Dedim "napıyorsun ya sen Samet, Halla Hallaa, bir saattir, ne var yani bu kadar bakacak bu perdeye, dikkatimi çekti, bir saattir perdeye bakıyorsun, manyak olabilir misin acaba sen biraz" dedim Samet'e. "Laf çakıyor bana bu perde" dedi Samet. "Laf mı çakıyor" dedim, "eyvaaah" dedim. Sağ elimin dışını sol elimin içine vura vura, alt dudağımı ısırarak ve kafamı da sağa sola az sallayarak, arkadaşlarıma Samet'i işaret ettim sağ gözümü de hafif hafif seyrelterek. Anadolu'da bu harekete "işmar etmek" derler. Düşününce süper pratik. Anadolu işi çözmüş. "Hiiiç öyle uzun uzun anlatmaya gerek yok, bu bunun kısası var" diyor. Anadolu bize. Demiyor mu, diyor. Zaten ne demiş bizim ünlü yazarlarımız çizerlerimiz, "her şeyden ümidim kesilir, Anadolu'dan ümidim kesilmez" demiş. Anadolu'dan ümidi kesmeyeceksin. Şimdi bizim kendi içimizde şakalar yaparken ümidi kestiğimiz şehirlerimiz yok mu mesela, var. Amaan, ne diyordum ya ben. Sonuç olarak Anadolu'muz cevherdir, işlemesini bilene. Hey yavrum hey. Ne diyordum ya ben, hoh-hooo, iyice uçtum. İşmar ettim Samet'i arkadaşlarıma. Samet'ten zaten pek hazzetmezdik, bir de böyle olunca iyice artık yani. "Ne diyor mesela" dedim "Samet'çim sana perde tam olarak" dedim. "Ya bırak, saçma sapan konuşuyor işte" dedi. Hayır perdenin ne dediğini de demiyor bize. Dese ki "perde bana vay efendim bunu diyor", biz de ona göre bir konum belirleyeceğiz. Derken derken, perdeye ben de bakmaya başladım. Sonra diğer arkadaşlar da geldi, durduk öyle perdeye bakıyoruz. Perdeye baktıkça baktıkça, perdede herkes bir şeyler görmeye başladı. Biri diyor ki, "bu perdenin tipi, Garez filmindeki korkunçlu yavşağa benziyor" diyor. O da kimse yani. Biri perdenin kumaşına laf ederken, diğeri rengine takılıyor. Neymiş efendim, perdenin aslında rengi yokmuş, hani bazı insanların saçlarının rengi yoktur ya, aynen o şekil. Cemil'in de saçları böyle renksizmiş ve Cemil'in Alperen'e üç yüz dolar borcu varmış, sekiz senedir ödemiyormuş, bir de dolar almış yürümüş, şimdi hiç ödemezmiş. Perdeye karşı bir nefret birikti içimizde. Biri dalsa yok edeceğiz perdeyi, o noktaya geldik. Öyle bir ruh haline ulaştık ki bir süre sonra, koca evrende sanki bir bu perde var, bir biz. Yemin ediyorum ya. Vallaha bak. Derken Samet, "lan sen kime küfrediyorsun" diyerek daldı perdeye. "Nee, küfür haa, bize haa" diyerek biz de daldık perdeye ve zaten ondan sonra da film koptu. Perdenin böğrüne böğrüne seri yumruk saydıran mı istersin, perdeye uçan tekme atan mı istersin, diz giren mi istersin, yauv ne istersen. Bu arada perde aşağı indi tabii. Üzerinde zıplayan mı istersin. Dinlenip dinlenip dövdük perdeyi. Düğmeleri de eksiksizdi, "düğmeleri eksiksiz perde mi olur lan" diyerek, bir daha gıcık olup bir daha dövdük. Sabaha kadar perde dövdük. Yaşadığım en saçma olaylardan biriydi.

æ Newton'un başına elma düşme hikayesi eğer gerçekse, bence Newton, tam da elmanın nihai olgunluğa ulaşıp dalından koptuğu o muhteşem ana tanıklık edebilmiş olmasından dolayı, bence o anda çok büyük bir mutluluk duydu. Çünkü bu ancak senede bir kez olabilecek bir olaydı, tam da o anda oldu. Newton o anda, o an'ı yaşadı. Bu yüzden dev sevindi, daha sonra da gitti yerçekimi olaylarını şeyaptı. Bence kesin böyle oldu. Çünkü önce güzellikler gelir, sonra bilim. Bilmiyorum ben böyle düşünüyorum.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Bir keresinde de barda bir kızla tanışmıştım" dedi. Konuya hemen girdi. "Ee" dedim. "Ne bileyim, muhabbet biraz ilerledi, gecenin sonuna doğru, bana gelmek istediğini söyledi, ben de ailemle yaşıyorum deyince bayağı bir şaşırmıştı" dedi. "Hahaha, komikmiş lan" dedim. "Sana komik, bana hiç komik değil" dedi. "Ee" dedim, "sonra ne oldu peki" dedim. "Kız bana laf söylemeye başladı sonra, madem evim yokmuş, derdim neymiş, ben de ona dedim ki, benim bir derdim yok, sadece biraz eğlendik, sohbet ettik, ben bu kadarım, bu kadarını seviyorum dedim kıza" dedi. "Kız ne yaptı peki" dedim. "Gitti tabii ki" dedi. "Peki gerçekten o kadarını mı seviyorsun, cinsellik yaşamak istemiyor musun" dedi. "Kim istemez ağabey" dedi. "Ee" dedim. "İşte ağabey bazen olmuyor, çok da güzel kızdı, saçları renkliydi, uzun boyluydu, ne bileyim, çok güzel kızdı" dedi. "Ee" dedim. "Ee'si yok işte ağabey" dedi, "kız resmen annem gibi azarladı beni, hayatımda da bir daha o kadar güzel bir kızla yan yana bile gelemedim, playboy'luğun şartlarını yerine getiremediğim için olmadı yani o an, ne bileyim, hala kendime kızarım, altyapıyı oluşturmadıysan, hakikaten barlarda kız peşinde koşmak ne demek" dedi. "Ne bileyim ağabey, ilginç bir şey anlattın yine sonuçta" dedim. "Dümdüz geldin, yine girift yaptın" dedim. "Yaparım ben öyle" dedi, gitti. Sustum. Balkona çıktım, güvercinlere baktım, yine sustum.

æ Hoşça kal.

CEM GÜVENTÜRK

Bazı şeyler hakkında bazı şeyler

Yerçekimi: Sanki mala maddeye sahip olmak evrendeki en geçer akçe. Kütlen arttıkça çevrendekileri de kendine çekme hakkına sahip oluyorsun. İyice semirip, yoğunlaştığında ise bu sefer ışığı, hatta zamanı bile bükebiliyorsun. Şişmanlığın kozmik hali nefismiş. Bir yandan da bitmeyen açgözlülük kendi kendini bitirip karadelik oluyor sonra. Evren o kadar umursamaz ki, al diyor karadelikciğim, bütün çevren senin olsun. Kökü bende. Bir de kendilerini yerin çekmedikleri var, onlar uçar gider.

Müzik: Titreşimle duygusal iletişimin evrensel yöntemi. Hem anlamak, hem anlatmak için, herhangi bir dil bilmeniz gerekmiyor. Bir yandan da en büyük din gibi bir şey. Müzik türlerinin farklılıklarından da çok savaşlar filan çıkmadığından da bu klasmanda çok nadir bir örnek. Tam tersine müzikte de sonsuz değişim ve etkileşim var. Gelecek geçmişi değiştirir mi? Müzikte değiştiriyor. Günümüzde bir şey dinliyorsun, sonra geri dönüyorsun sonra benzer bir şeyin 1967'de yapılmışını dinliyorsun. O zaman işte o müziği algın değişiyor. Biri 60'lardan biri yenilerden iki 'aynı' parça: Chemical Brothers – Let Forever Be, The Beatles – Tomorrow Never Knows

Dans: Bize eskilerden kalan bir güzellik. Eskiden ne işe yarıyordu acaba? İlk insanlar dans ederken herhalde endorfin ve bilimum mutluluk hormonlarını salgılıyorlar, en azından o gecelerini kurda kuşa yem olma fikrinden biraz olsun uzaklaşmış, kafaları iyi olarak geçiriyordu… Dans da müzik gibi. Zaten büyük ihtimalle müzikle aynı anda ya da hemen biraz sonra bulundu. Bilim insanları sürekli "Dans müziği dakikada 120 vuruş, kalp ritmi o yüzden seviyoz yeaaa" deseler de her şey sadece metronom değil. Ritim de etkili, his de ses de. "Dans müziği tüm vücunda hissetmek, onunla oynamak" diyor saygıdeğer eşim. Haklı da olabilir. Ben iyi dans edemiyorum henüz ama çalışa çalışa vücud alışa.

Uyku: İnsanların ve hayvanların tartışmasız en sevdiği şeylerin anketi yapılsa uyku bir numarayı zorlar herhalde. Huzurlu bir uykuyu düşünün, dizleriniz, eklemleriniz ısınmış, yastık yumuşacık ve güzel kokuyor. Hava ne sıcak ne soğuk, inceden ılık bir meltem esiyor bir yerden belki. Belki bir ağaç gölgesindesiniz. Belki buz gibi bir çadırın içinde. Belki manitasyon sonrasındasınız. Az sonra uyku geliyor, kendinizi hazırlamanıza bile gerek yok, o sizi bulur… Bir de bulmadığı zamanlar var tabii. Uyku yoksa keyif de yoktur. Kendinizi iyi yorun ki iyi uyuyun. Yoksa beyin kayış kopartır, balata sıyırır. Sonra mal gibi dolaşırsınız sağda solda.

Tembellik: Tekrarın en büyük düşmanı tembellik. Kibirin, egonun gelip oturduğu en pis yerlerinden biri evin. Bu cümleyi yazdıktan sonra bile bir saat durakaldım. Adını anmak, aklınızdan geçirmek bile yetiyor. Tembellik çok kötü bir uyuşturucu gibi, kullandıktan sonra o da hayatını kaydırıyor. Tabii çok takılırsan. Yoksa kafası güzel. İstediğin ne varsa onu yapıyorsun ya da yapmıyorsun. İstediğin kadar yat, sağa sola dön, oyun oyna, müzik dinle, iç, semir, ne yaparsan yap ama yapman gereken şeyi yapma. İşte siz de bir tembelsiniz artık… Tembellik de diğer maddeler gibi takıldıkça daha çok takılma durumu yapıyor. Tembelliğin kafası gelmiyor bir noktada, daha güzel bir yerde tembellik yapmak, daha sessiz bir yerde tek başına kalmak istiyorsun bazen. Fazlası da depresyon yapıyor, hem de en temizinden şimdiden uyarayım. Maalesef tedavisi ise çalışmak. Çalışmak sizi bazen gerçekten de kendinizden çıkarıp biraz özgürleştirip, sonra yine o kafa yapısıyla sizin içinize sizi yeniden yerleştiriyor.

Tutku: Tutkuyu anlamak zor. Sürekli bir istek mi yoksa her şeyi kendinin görmekten doğan bir hak olduğu düşüncesi mi? Tutku en basitinden bazı şeylere bakma, onlarla sürekli ilgilenmek isteme, onlarla zaman geçirip değişme isteği herhalde. İnsana, eşyaya, düşünceye tutku olur. Tutkulu insanlar başarılı olurlar, ona da tamam ama iyi bir insan mı olurlar acaba? Tutku gözleri de karartabilir ister istemez. Tek bir noktaya bakarken, kendini, çevreni görmen çok kolay olmayabilir. Ne olursa olsun, tutku ilerleme getirir çoğu zaman. Diğer zamanlar ise hayal kırıklıkları ve diğerleri.

EGE SANA GELİYOR

En dipteyim. Bana ulaşmak için denize sırtınızı vererek önce kumsalı, sonra dar araba yolunu geçmeniz ve karşınıza çıkan mekânın en dibine kadar ilerlemeniz gerekiyor. Orada, hiç suya değmemiş mayom ve hiç güneş görmemiş tenimle oturuyorum. Deniz kıyısına gidip denize girmemekle ünlendiğim yıllar geride kaldı. Eskiden bu özelliğimle ilginç bulunurken, artık "aman ne hali varsa görsün" türü bir yalnızlığa terk edildim. Bazen "gireyim şu denize" diye düşünüyorum, hatta bazen kıyıya kadar ulaşıp uzun uzun denize bakıyorum. Sağolsunlar arkadaşlarım arasında beni kıyıda görünce heyecanlananlar, benim adıma umuda kapılıp destekleyenler oluyor, ama su hiçbir zaman bileklerimi aşmıyor. Dönüp mekânın en dibindeki masada tatilime devam ediyorum. Ağaçların altında çay bahçesine benzeyen ama bira da satılan bir aile işletmesi burası. Üstelik biranın yanında soğuk bardak da veriyorlar. Akşamüstleri mekânın önüne midyeci geliyor. Midyeciye doğru kararlı adımlarla ilerlerken hâlâ benim için umuda kapılanlar oluyor: "Denize mi?" Cevabım elbette çok sert oluyor: "Ne alakası var!"

Tatilimi geçirdiğim bu işletme genelde çocuklu aileler tarafından tercih ediliyor. Etraf çay ve hararet ilişkisine yürekten bağlı ebeveynler ve onların 0-12 yaş arası çocuklarıyla dolu. Bütün hamaklarda uyuması şiddetle arzulanan çocuklar sallanıyor. Hamağa yatmak isteyen yetişkinler, torununun dünyanın en önemli çocuğu olduğuna inanan babaanneler tarafından savuşturuluyor. Gözleri fal taşı gibi çocuklar dakikalarca sallanırken, yatsa hemen içi geçecek yetişkin erkekler kendilerini mecburen çaya vuruyor. Hamaktaki miniklerin ağlamalarına, bağıra bağıra koşan daha büyük (özellikle erkek) çocuklar da eklenince ciddi gürültü oluşuyor. Buradaki erkek çocukların yüzde 70'i Ege, yüzde 30'u Doruk ve yüzde 20'si Çınar. Görüldüğü gibi yüzde yüzün üzerinde erkek çocuk yoğunluğu yaşanıyor. Ortam biraz karışık. Genel olarak çocukların sevk ve idaresinde sorunlar var. Egeler, sık sık anneleri masadan kaldıracak kadar uzaklaşmakta kararlı. Doruklar, yemekten hemen önce aniden dondurmaya aşererek ortalığı yıkıyor. Çınarlar durur mu, onlar da masaların arasında koşarak, zaman zaman

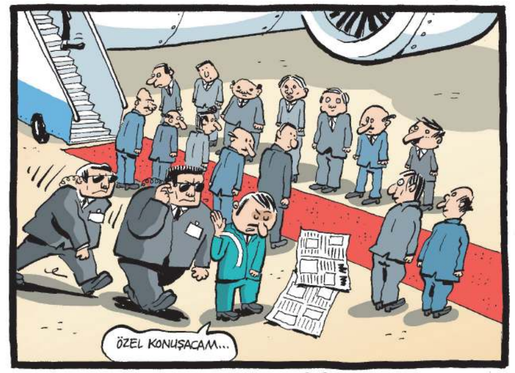

Dorukların ağlayarak elde ettiği dondurmalara çarparak mekâna hareketlilik katıyor. Bütün çocukları durduran tek şey telefon. Telefon bir mıknatıs gibi bütün çocukları kendine çeken bir kurtarıcı. Ebeveynler rahat etmek adına çocuklarını Minecraft'a teslim ediyor. Saatlerce beş altı kafa aynı ekrana bakabiliyor. Ondan sonra bu çocuklar neden böyle oldu? Olur tabi, piksel piksel küp kafalı adamlar yetiştirdi senin çocuğunu.

Benim için gürültü çok problem değil, ama yoğun çocuk popülasyonu yüzünden sık sık yüz yüze gelmek kolay değil. Mesela sigara yaktığım an, bir çocuk aniden toplumsal vicdan gibi yanımda belirebiliyor. Söndürmek zorunda kalıyorum, belirme anında henüz nefes çekmişsem çocukların küçük boylu olmasından faydalanarak havaya üflüyorum dumanı. Mayolarıyla kontrolsüz koşular yaptıklarından yanlış bir hareketle çıplak bedenlerini yakmak bile mümkün. Yanık bir çocuk büyük problemlere yol açabilir. Bu yüzden elimden geldiğince dikkat ediyorum. Bütün çocukların arasında en çok yanıma gelen, suratıma sevimsiz bir ifadeyle bakıp bakıp bir şey söylemeden giden o şişman Ege'yi pek sevmiyorum. Yanlış anlamayın, normalde çocukları severim, ama bu çocukta beni iten bir şeyler var. Ona baktıkça ilerleyen hayatında, "kanki bizi de gör" diyen bir ergeni, "peder arıza çıkardı" diyen bir genç irisini, "gönder parayı sokturma belana" diyen bir KOBİ'yi, "çakıcam şimdi suratının ortasına" diyen bir kocayı, "al şunları başımdan" diyen bir babayı görebiliyorum. Ege, kendisiyle hiç ilgilenmesem bile günde üç dört defa yanıma gelmeye devam ediyor. Bu çocuğun amacı ne hiç anlamıyorum.

Ailesinin bakmadığına emin olunca minik bir baş hareketiyle "Git!" dedim Ege'ye. Normalde böyle bir tavır sergilemem, ama o sırada dergiye yazı yetiştirmeye çalışıyordum. Gitmedi. Ters ters bakmaya devam etti. Ailesinin beş metre ötede olduğu bir çocuk yanınıza gelip size bakıyorsa onu açık açık kovalayamazsınız. Bu tür durumlarda gerekirse ilgilenmek, konuşmak, ne kadar tatlı olduğunun hakkını teslim etmek gerekir. Çirkin çocuk yoktur öküz yetişkin vardır. Hiçbir şey bulamıyorsanız, "Adın ne senin bakayım?" diyeceksiniz. Yoksa toplum sizi iteler. Çocuğu çocuk için değil ailesi için seveceksiniz. Yanınıza gelen koca kafalı, sevimsiz bir varlık olsa bile çaktırmayacaksınız. Çünkü kafası ne kadar büyük olursa olsun o çocuk ailesinin miniğidir. Annesinin fındığı, babaannesinin kuzusudur. Aileyi kontrol edip, "Hadi git bakayım!" dedim yeniden. Gitmek yerine daha da yanaştı. Sonra bir anda elini uzatıp masada duran telefonumu aldı. Aileyi kontrol ettim, bakmasalar telefonumu çekip alırdım, ama annenin bizi izleyen gözleriyle karşılaşınca gülümsemek zorunda kaldım. "Ege bırakır mısın lütfen o telefonu!" diye seslendi annesi. Bir çocuk kendisine ait olmayan bir oyuncağı falan alıyorsa tepki gösteren ailesine genelde, "Oynasın oynasın, önemli değil," falan denir. Ama gelip masadan telefon alıyorsa ve çocuk standartlarına kalın gelen parmaklarıyla ekrana vuruyorsa "oynasın"dan "napıyo bu ya?"ya kadar ulaşabilir insan. "Ege bırakır mısın lütfen o telefonu" diye tekrar etti annesi. Ege, tahminime göre hızlı hızlı oyun arıyordu telefonumda. Anne hareketlenince bir an, "Sorun değil ya, rahatsız olmayın" deyiverdim. İnsan, öylesine kurulan bu tür bir nezaket cümlesiyle "iyi madem" seviyesine ulaşmaz, ne olursa olsun gelip olaya müdahale eder, ama anne hiç beklemediğim bir biçimde yerine oturup gaspçı oğlunun peşini bırakıverdi. Ege'ye baktım, hızlı hızlı ekranı parmaklamaya devam ediyordu.

Öfkemi gülümsemeyle kamufle etmeye çalışarak annesinin duymayacağı bir sesle, "Tamam hadi ver artık, şarjı bitiyor bak!" dedim. Suratıma bakmadan, "Yalancı şarjı yüzde 85!" diye karşılık verdi. "Ne arıyorsun sen telefonda?" diye sordum. Cevabı, "Alo oğlum," diyen annem verdi. "Alo alo!" dedi Ege anneme. "Alo Fırat sen misin?" diye sordu annem. "Alooooo!", "Fırat, alo oğlum, Allah Allah...", "Alolarla uzayıp giden Ege-annem görüşmesini, "Anne benim ben, bir çocuk aldı da telefonu, o aramış, hoparlör açık şu an" diyerek kesmeye çalıştım. Araya Ege'nin annesinin, "Ege napıyorsun oğlum sen?" diyen sesi de girince, konuşmamız iki anne iki oğlan arasında bir telekonferansa dönüştü. "Kimin çocuğu, ne çocuğu?" diye sordu annem. "Ege ver telefonu!" diyerek bize doğru ayaklandı Ege'nin annesi. Ege'nin annesine, "Problem değil" dedikten sonra, kendi anneme, "Ya bir çocuk işte, ben seni ararım sonra, kapat şimdi sen" dedim. "Alo alo!" diye bağıran Ege'yi hiç gereği yokken annem susturdu: "Aaa ver bakayım telefonu oğluma!" O sırada yanımıza ulaşan Ege'nin annesi bu fikre büyük bir öfkeyle, "Ege çabuk telefonu ver!" diyerek destek verdi. Ege ağlamaya başladı. Annem, "Allah Allah noluyo oğlum orda, ne biçim çocuk bu? Alsana telefonu şunun elinden!" diyerek ortamı daha da gerdi. Bir şey diyemedim. Cevap, telefonu alıp elime tutuşturan Ege'nin annesinden geldi: "Hanfendi yemedik oğlunuzun telefonunu, hayret bişey ya!" Annesi, bağıra bağıra ağlayan Ege'yi götürürken hoparlörünü kapattığım telefonu kulağıma dayadım. "A-aa noluyo be! Kim bunlar?" diyen anneme, "alo anne benim, dur şimdi, ben seni beş dakika sonra ararım" diyerek telefonu kapattım. Denize bile girmeyecek kadar heyecandan uzak hayatım bir anda saçma sapan bir bulvar komedisine dönüşmüştü. Ege beni yakmıştı. Ter içindeydim. Sahildeki arkadaşlarımın şaşkın bakışları arasında hızlı adımlarla denize ulaştım. Hiç duraksamadan kendimi Ege'nin serin sularına bıraktım.

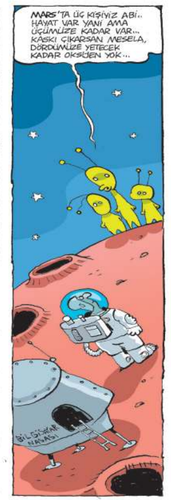

FURKANÖZÇOBAN

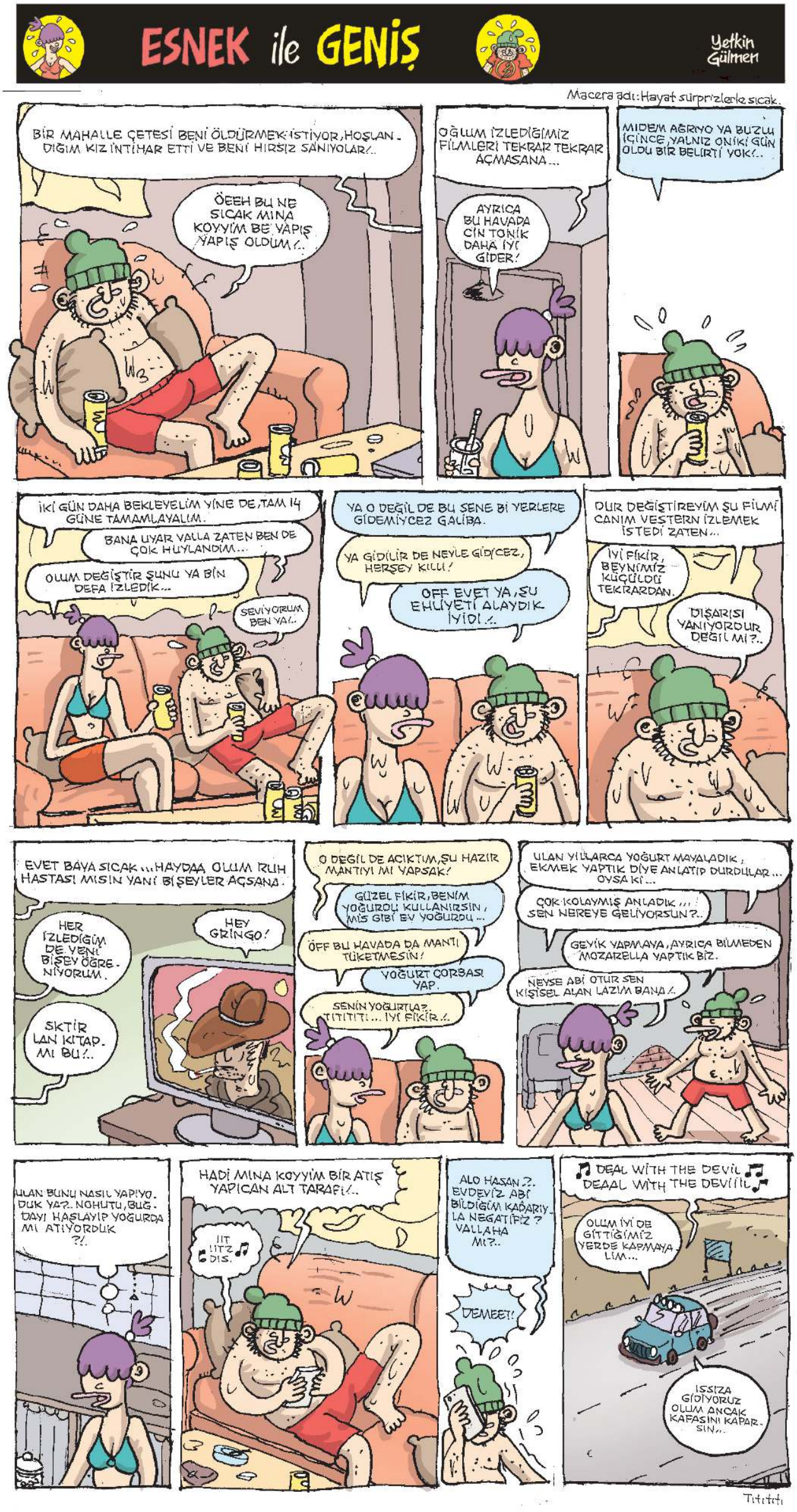

Arkadaşlar 2. Dalga öncesi tatilimi yapıyorum. Haftaya kavuşmak dileğiyle. Sevgiler, ablağınız.

Bilime Vurulan Darbe

Yanımızda taşıdığımız paslı çivinin tıp alanındaki ilk çalışmamızda en büyük yardımcımız olacağını nereden bilebilirdik? Bu çiviyi, Mertcan'a ait olan bisikletin tekerine sokup çıkartıyorduk ara sıra. Yanımızda taşıyor olmamız bu yüzden. Dolma teker olduğu için patlamıyordu ve her seferinde şaşırıp mutlu oluyorduk. Fakat bu kez durum farklıydı. Bisiklet gezilerimizden birinde ölü bir kirpi bulduk yolda. Daha önce hiç kirpi görmediğimiz için o an isimsiz bir canlıydı bizim için. Dikenleri olan ilginç bir canlı ve daha da önemlisi mutlaka incelenmesi gereken bir canlı... Ani bir kararla güzergahımızı değiştirip mahallenin yolunu tuttuk. Kirpiyi incelemek için geniş ve uygun bir alana ihtiyacımız vardı.

Mahalle maçlarından önce bir araya gelip galibiyet yemini ettiğimiz ve soyunma odası olarak kullandığımız kümes, bunun için en uygun yerdi. Gülsüm Anne'ye ait olan ve bir dönem kümes olarak kullanılan bu yer, eğer izin verilseydi Amazon'un ilk ofisi gibi bizim de ilk ofisimiz olarak sosyal medyada paylaşım rekorları kırabilirdi. Poşete sarıp getirdiğimiz kirpiyi kümesin içindeki sandığın üzerine bırakıp uzun uzun inceledik. Düşününce pek de sağlıklı bir çalışma ortamı değil aslında ve annelerimizin "Bitlenirsiniz yavrum" uyarılarına rağmen mabedimizden vazgeçmiyorduk. Mertcan, paslı çiviyi alıp kirpinin kafasına dokundu ve "Burası başı" dedi. Ben de bu tespitine karşılık "Evet" dedim. Henüz ilkokul seviyesinde olan çocuklar için yeterli bir çalışmaydı bu.

O esnada, kümesi tam karşıdan gören evden bir ses yükseldi. Evin büyük oğlu Cüneyt'ti bu. Mahalledeki çocukların topunu çalan ve annelerimizle birlikte şikayete gittiğimizde sonuna kadar inkar eden onun bunun çocuğu bir çocuktu Cüneyt. S*ktirin gidin kümesten diye bağırıyordu. Kümesi temizleyip yaşanılabilir bir alana dönüştürürken bir kez bile yardım etmeyen Cüneyt, ne ara söz sahibi olmuştu? Bu arada birbirine en fazla ağzını kırarım diye küfür eden iki yakın arkadaştık biz Mertcan'la. Onu da ailelerimiz duyar da laf eder diye sessizce söylüyorduk. Cüneyt bizden birkaç yaş büyüktü ve evinde küfür edebiliyordu. Dönemin ahlaki şartlarına göre büyük lüks.

Fakat bu küfür bizi tıp dünyasından uzaklaştırmadı ve tam aksine daha da hırslanmamızı sağladı. Mertcan paslı çiviyi kirpinin gövdesine bastırıp "Burası karnı" dedi. Sunulan teze karşılık ben de "Evet" dedim. Sözünü dinlemediğimiz için çıldıran ve küfürlerine devam eden bilim düşmanı Cüneyt, bu kez daha yüksek bir sesle bağırarak aşağıya ineceğini söylüyordu. Küfürler değil ama tehditler bizi yıldırmıştı. Kirpiyi bırakıp çıktık kümesten. Cahil halka boyun eğmek zorunda kaldık ve Mertcan'la birlikte bunun üzüntüsünü yaşıyorduk. Boşver abi bu mahalle bunu hak ediyor diyerek teselli etti beni. İlme karşı duyduğumuz ilgi öyle bir susuzluğa benzer ki içtikçe daha fazla susarız kardeşim dedim. Kendine gel, yürü diyerek tuttu kolumdan ve ayrıldık oradan. Zaten bir süre sonra da kümese kilit vuruldu ve yıkılarak yerine bina dikildi. Bilime değil, betona yatırım yapmayı tercih etti mahalleli.

ÖZER AYDOĞAN

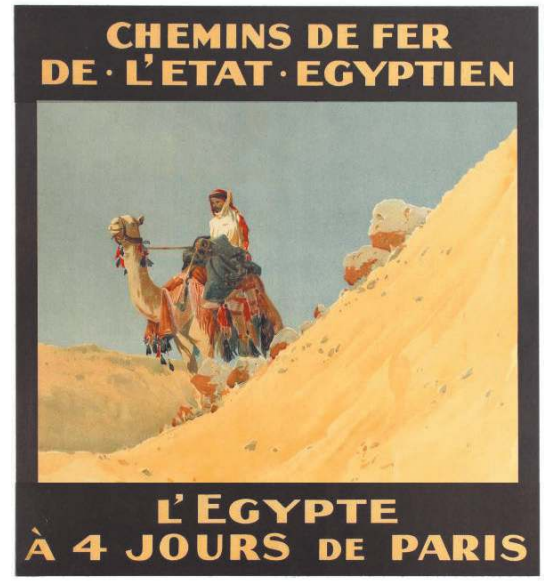

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"başım omuzunda iken sayıkladığıma bakma/ beni istediğin yere götür/ ikimiz de ne uykudayız/ ne uyanık"

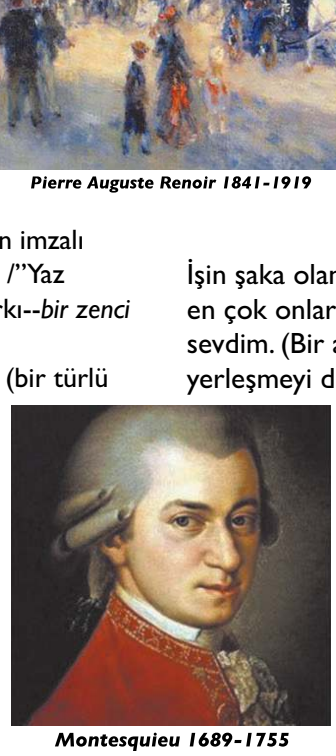
Asaf Halet Çelebi/ "Mara"

Kırk derece. Öğlen.(Antalya) Cezanne'ın, Renoir'ın, Monet'nin (neredeyse bütün Empresyonistlerin) o göz eğlendiren mavili morlu, rengârenk/cıvıltılı gölgelerine hiç benzemeyen; içinde bir gram mavi barındırmayan basbaya simsiyah, kara koyu gölgeler. Ağaç diplerinde. (hani o maviler--yalancılar sizi--) Güneş tam tepede. (evlerin neredeyse hiç gölgesi yok)Alevsiz bir yangın yeri. Garip bir sessizlik caddede. Issızlık. Çok yavaş adımlarla geçen bir iki kişi. Tuhaf, huzur veren bir rüzgâr da mevcut sıcakla birlikte. (saçlarını kurutan kızlar gibi başlarını sallayarak sağa sola hafifçe eğen palmiyeler--*o dev saç kurutma aletinin rüzgârı ara ara balkondan içeri* ılık ılık üflüyor *yalnız*--perde ağır çekim, derin bir nefes alır gibi havalanıyor--) Nemsiz, pırıl pırıl berrak. Dağlar çok net, iyice yaklaşmış gibi. Burnumuzun dibinde. Sanki çok hoş bir haber almışım da unutmuşum, (sebebini hatırlamaya çalışıyormuşum) gibisinden bir tür mutluluk oluşturuyor. (Şam'da, Halep'de olurdu böyle kuru, ılık rüzgârlı hoş sıcaklar--zihnimin içinde Jazz'ın en ünlü şarkısı: büyük besteci Gershwin imzalı "Summertime"-- "an' the livin' is easy" /"Yaz zamanı; yaşam kolay"--öyle başlıyor şarkı--*bir zenci ninnisinden esinlenilmiş*–)

Pierre Auguste Renoir 1841-1919

O "kolaylık" ve rehavet. Kahve kokusu. (bir türlü soğumuyor elimdeki kupa) Pek de alışmamak lazım. Fazla kalmaya da gelmez (gelmezmiş) bu iklimlerde. Montesquieu şöyle yazmıştı (yaklaşık 270 yıl önce) "Sıcak iklimde yaşayan insanlar tembel, zevk ve şehvete düşkündürler. Tutkular daha çabuk belirir, daha çabuk giderilir. Korkak fakat kurnaz olan bu insanlar sonsuz bir hayal gücüne sahiptirler" Bak bak bak! Sadece "sonsuz bir hayal gücü" meselesini(utangaç bir edayla--sıcak bölge insanları adına--) kabul edebilirim. (estağfirullah, iltifat ediyorsunuz, bay Montesquieu, mersi) ("zevk ve şehvet" "korkak ve kurnaz" mı?--töbe töbe--) Bu "yedi iklim" teorisi meseleleri... İklimlerin karakterlere etkileri falan filan… Eski işler… Peki bay Montesquieu'nün kendi yaşadığı iklim kuşağındakiler? (Fransa) Onlar? Onlar da şu şekil olurlarmış oralardaki iklimin etkisiyle, buyrun, anlatıyor :"kendine daha çok güvenir, cesur olur, mert olur, öç alma isteği azalır, erdemli olmaya özen gösterir, kolay kuşkulanmaz, hile ve ikiyüzlülüğe başvurmaz, zevklerine düşkün olmaz, acıya karşı daha dayanıklı olur. Tıpkı bir delikanlı gibi gözü pek olurlar. Bu kişiler özgürlüğüne düşkün, samimi ve açık kalpli olurlar" (ah, gördün mü bak. Keşke çok daha fazla kalsaydım--dört sene yeter mi, yetmedi tabii) (gerçi üstadın çokça etkilendiği Aristoteles biraz daha aşağıları işaret ediyordu: süper karakterli insan evlatlarının yetişebilmesine en uygun iklim olarak; rastlantıya bak orası da onun kendi memleketi değil miymiş, hayret)

Montesquieu 1689-1755

Herneyse, kendini; ait olduğun toplumu/iklim kuşağını falanı filanı övmek hoş da… belki biraz da, karşı tarafa; o "çok çok sıcak bölge" insanlarına,(epey yakın "ilişki" leriniz olmadı değil--) onlara da sormak lazım. "Biz bu anlattığım gibi miyiz?"

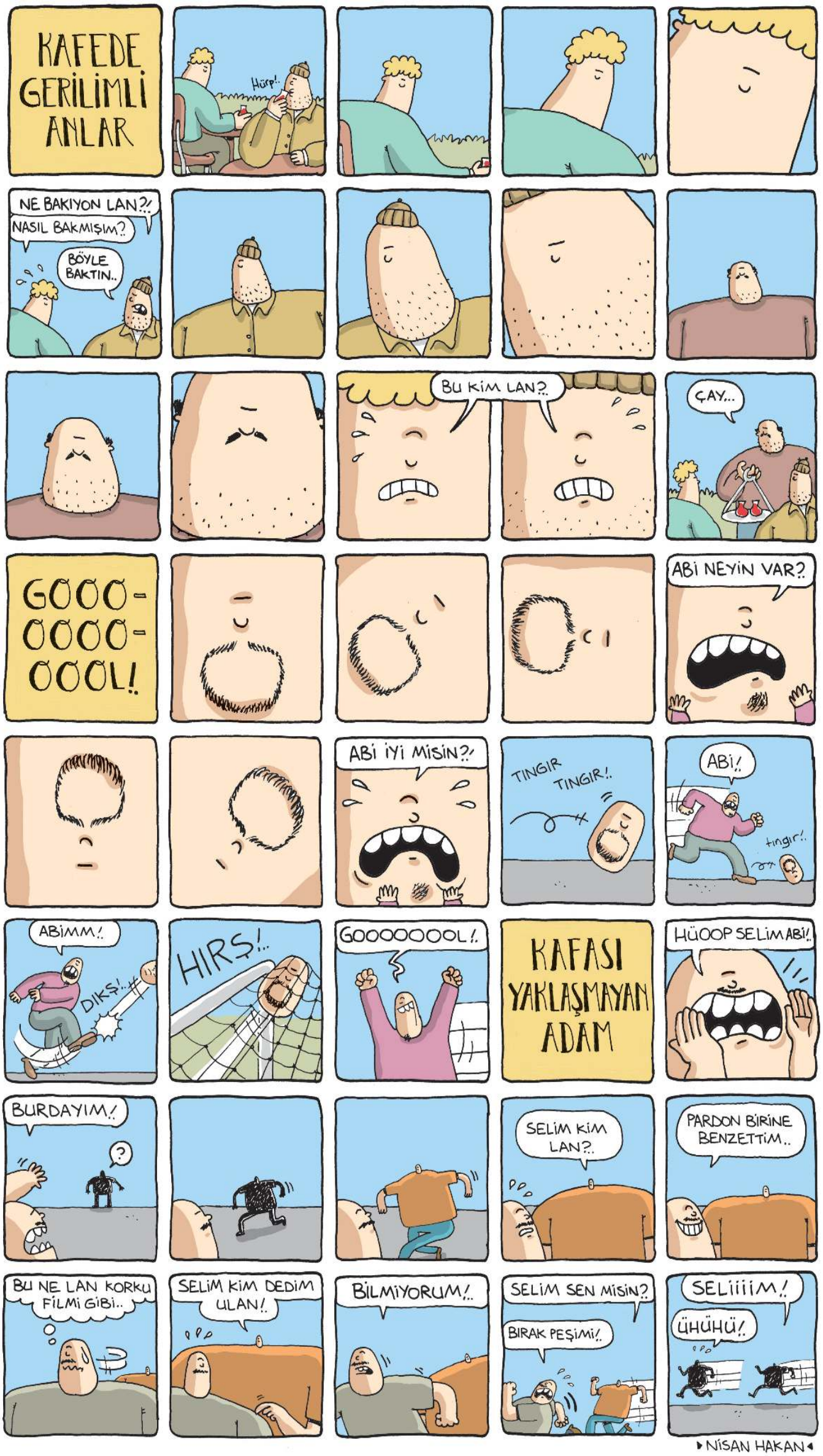
İşin şaka olan tarafı bir yana, ben kendi adıma en çok onları; o "çok sıcak bölge insanları"nı sevdim. (Bir aralar Kahire'ye, Şam'a, İskenderiye'ye yerleşmeyi düşünmüşlüğüm de var, o da var… --eski zamanlar, epey eski--) Belki "tembellik/zevk/şehvet/ korkaklık/ kurnazlık… hepsiyle mevcut şiddetli "ünsiyet/eğilim/yakınlık" larım dolayısıyla. ("çabuk belirip, çabuk giderilen tutkular" da mı demişti--o da hiç fena değil--) Ya da kimi eksikliklerim; "Tıpkı bir delikanlı gibi gözü pek" olmadığımdan. Oralar daha çekici geliyor…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

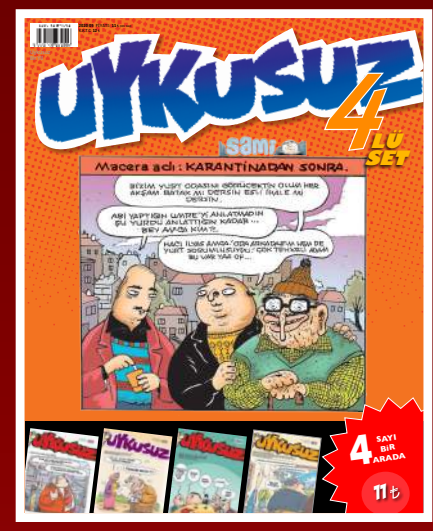
engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

KAÇIRANLAR İÇİN UYKUSUZ SETLERİ

Bayilerde, Marketlerde ve Kitapçılarda

www.uykusuzdukkan.com.tr

UYKUSUZ dükkan

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

** Yaşadığımız dünya, hastalıklara hızla çare bulup, sağlıklı nesilleri en kuvvetli zamanlarında savaşa yollamak isteyen bir gezegen olduğu ve adına yaşamak denen nesne, günden güne saçmalaşmakta bulunduğu için; tüm anlamlar, anlamsızlık kaosunda mülteci olarak barınmaktadır...*

*** Yerçekimi, beden için. Ruh, göğe çekiliyor...**

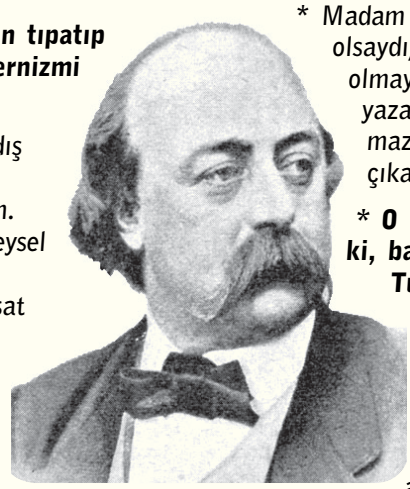
** "Aynı insanla tam 1789 kez birlikte oldum; artık hayatımda bir yenilik, bir devrim olsun istiyorum" dedi danışanı, doktora. Doktorun cevabı şöyle oldu. "Acele etmeyin, birlikte olmaya ve saymaya devam edin, 1917'yi bekleyin!!"*

*** İtalya'nın Konya'yı işgali: Yüzyıllarca 'Gel' diye çağrıldığın yere işgalci olarak gelmek...**

** "Canavarca his" tam ne demek? Hukuk literatürüne nasıl girdi? Kim, hangi canavarı ne kadar tanıdı da peşinden böyle tanımladı? İnsanın tüm duyguları 'insanca' mı ki, canavarın bütün hisleri 'canavarca' olsun? Hiç mi sevmez, sevişmez bu canavar? Her an mı canavarlık peşindedir? Hayır, çözümünü de bilemedim, "vahşice" mi demek lazım? Yaratığı, canavarı hiç karıştırmadan, bari yine insandan örnek olur. Gerçi nice 'vahşi' dediğimiz kişi, çağımız manyağının yanında yanında bariz mülayim kalır, o da var! Emperyalist saldırıdan daha vahşi ne var?! Dediydim ben, bilemedim...*

*** 'Farklı olmak adına' birbirinin tıpatıp aynı olan bir güruh, post modernizmi temsil ediyor...**

** Kendi imkanlarıyla delirenle, dış çevre tarafından hususi mesaiyle delirtileni de bir tutmamak lazım. İlki keyfekeder deli, bir nevi bireysel çıkış noktası arayışında. İkincisi cemiyet mağduru, haset-fesat-vasat kokteylinin saldırısıyla aklından vurulmuş bir sosyal deli. Nasıl ayıracağız peki? Ayıramacağız...*

*** Herkesten saygı bekleyip, kimseye sevgi duymamak; al sana birinci dereceden ego zehirlenmesi...**

** Okyanus aştım, çölü geçtim, dağa tırmandım, hayatın manasını öğrenmek üzere kırk bir yıldır mağarada inzivaya çekilmiş bilgeye, nihayet ulaştım. Beni görür görmez ayağa kalktı, "Hah" dedi, "İlk gelen adamla aşağı inip şurdan kurtulayım diye bekliyodum!" dedi. "Nasıl ya" dedim. "Tek başına dağdan inmek zor, konuşa konuşa ineriz" dedi. "Peki hayat?" dedim. "Yorulursak gölgede serin serin uyuruz" dedi. "Ya anlam?" dedim. "Konuşuyoruz ya lan!' dedi. 'Sustum. "Aşağıda çay içeriz, menemen gömeriz"' dedi. Gene sustum. "Tavla biliyo musun?" dedi, evet dedim. "Şugar!" dedi...*

*** Çinli bir liderin "Fransız İhtilali hakkında konuşmak için henüz çok erken" demesi...**

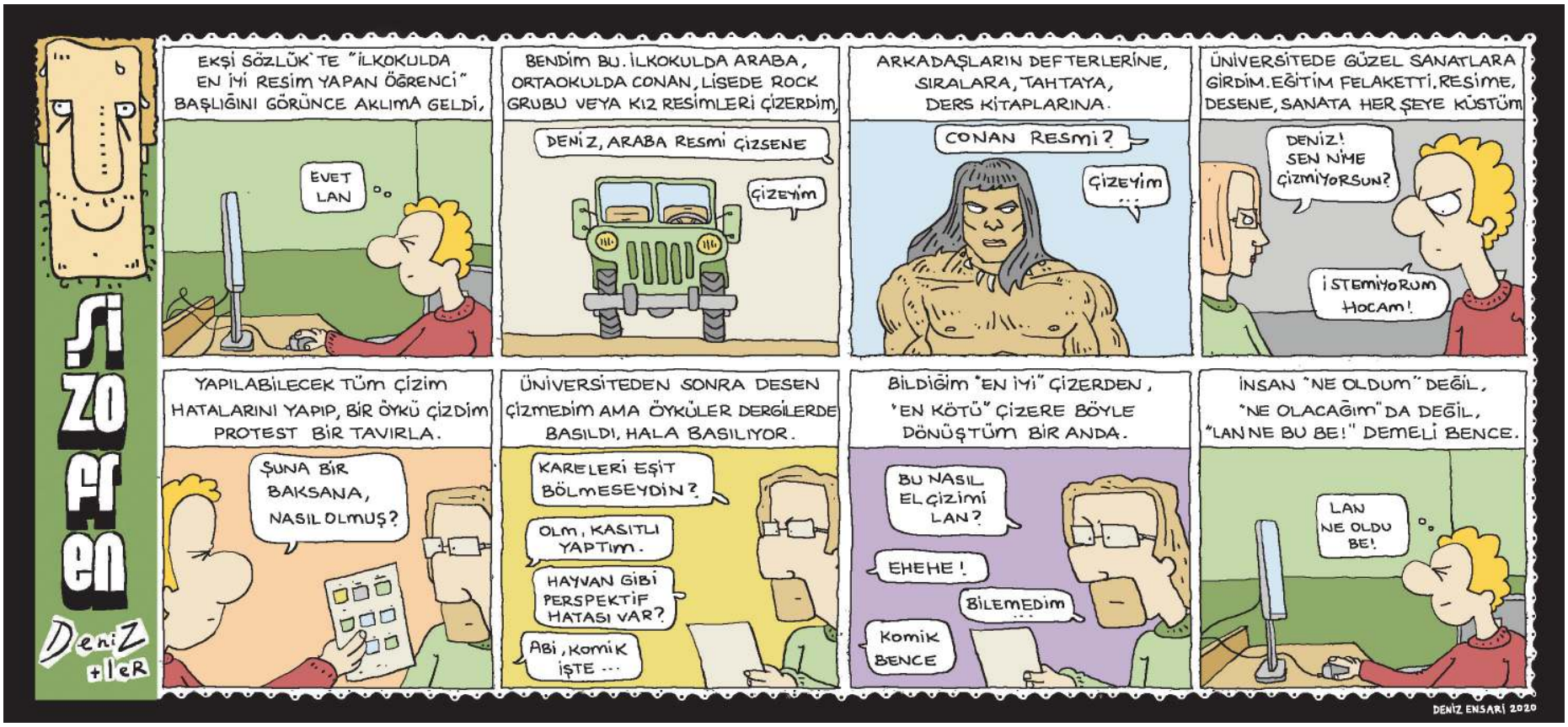
** Madam Bovary kanaatkar ve sadık olsaydı, klasik olmayı bırak, roman bile olmayacaktı. "Bovary benim!"' demiş yazarı Gustave Flaubert. Yazar mazar değil, edepsizlikten edebiyat çıkaran bir simyacı mevzubahis...*

*** O kadar gereksiz para harcıyoruz ki, bankamatik ekranında "Diğer Tutar" yerine "İler Tutar" yazmaya başladı...**

** Kuş ile kervanın, ortamı tamamen in ile cine bıraktığı bir yöreye, her nedense ve hangi meçhul ticari niyetlerle dükkan açan adam, bir kez olsun aklına getirebilir miydi söz konusu yörenin epey bir zaman sonra kendisine ahalinin koyduğu isimle 'Şaşkınbakkal" olarak anılacağını?!*

*** Kur'an'da geçen isim verelim emeliyle "Mücellit" adı verilen insan da duydum. İç kapakta geçiyormuş...**

** "Paşa Gönül Kriterleri" adlı tek kişilik gösterimle, 1 Eylül 2020 - Salı - 20.30'da BKM Mutfak sahnesinde olacağım, Beşiktaş'ta buluşalım...*

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 19 AĞUSTOS 2020 | Sayı: 675

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM
En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
NİHAYET GENCO EMLAKÇI ADEM VASITASIYLA BİR EV BULUNMUŞTUR. KONTRATI İMZALAMAYA GİTMEKTEDİRLER

ADAMDAKİ RAHATLIĞA BAK YA, AYAĞINA ÇAĞIRDI, İŞİM ÇIKTI DEDİ BUGÜNE ATTI RANDEVUYU SESİMİZİ ÇIKARMADIK, ŞİMDİ DE NERDE KALDILAR DİYE SORUYOMUŞ. ACELE ETME, BEKLESİN BİRAZ. NEDİR BU EV SAHİBİ KÜSTAHLIĞI YAA

O TOPRAK SAHİBİ EFENDİ, BİZ İSE MUJİĞİZ YA

ULEN BİR KERECİK DE İNSAN SURETİNDE Bİ EV SAHİBİ DENK GELSİN BE KARDEŞİM

EMLAKÇI ADEM

EV SAHİBİNİN KARANLIK İŞLER OFİSİNDE KONTRAT SEREMONİSİ

BİZİM GİBİ KİRACI DA BULAMAZSIN EDASI

ADEM, EV SAHİBİ YAKUP ABİSİNİN YAVERİ GİBİ. GOMİSYONU Bİ KOSUN CEBE, TANIR MI BİZİMKİLERİ

KAÇ DAİRE DAHA VAR KİRADA?

İFADESİZ GÖZLERİYLE BİZİMKİLERİ TARTIYOR, ORTAM'IN TÜM EFENDİ ÇOCUK DURUŞUNA RAĞMEN TELMAŞA OLDUĞUNA HEMEN AYILMIŞ, HİÇ MUHATAP ALMIYOR

HER ŞEY ÇALIŞIR EKSİKSİZ TESLİM ALDINIZZZ...

NİKAHI İHMAL ETMEYİN, LAF OLMASIN. AİLE APARTIMANIDIR HA

ONA GAVATLIK SERBEST AMA

KİRAYI TAHSİL EDECEĞİNDEN O KADAR EMİN Kİ KEFİLE GEREK DUYMAMIŞ

KİRA KONTRATI

ANAHTARLARI ALIP ÖLÇÜ FİLAN ALMAĞA EVE GELİRLER

İHTİYATSIZ ORTAM'A KALSA KİLİDİ DEĞİŞTİRMEYE NE GEREK VAR AMA BUNU GEYSU'YA TEKLİF DAHİ EDEMEZ TABİİ Kİ

O MEŞHUR ÇELİK GÖRÜNÜMLÜ, EN TELMAŞA KAPI

EV, EV SAHİBİNİN REPOZİTİ HACILAMASI İÇİN NİCE TUZAKLARLA DOLUDUR. BUYRUN ÖNCEKİ KİRACILARIN TAKTIRIP BAŞA BELA ETTİĞİ VE HOYRATÇA KULLANDIĞI KLİMA

HİÇ ÇALIŞTIRMASAN BİLE GAZI MAZI BİTSE SANA İHALE

GEYSU KLİMANIN KUMANDASINI GÖRDÜN MÜ?

YA KOMBİ? NASI ÇALIŞIYO? ACABA ÇALIŞIYO MU? BASINCI TAM MI? BAKIMI YAPILDI MI? ÇALIŞIR VE EKSİKSİZ ALDIM DİYE BUNA DA İMZA ATTINIZ. AHH NEDEN ÖNCEDEN Bİ KONTROL ETMEDİN NEDEEN! AMA GAZ AÇIK DEĞİL Kİ

BACA BAĞLANTILARI, TESİSAT, MENFEZLER LEGAL Mİ?

PİMAPENİN DE KİLİDİ BOZUK!

BARİ BUNU KONTROL EDEYDİN

EVİN HER ZERRESİNDEN MASRAF FIŞKIRMAKTADIR MAMAFİH

AMA İLK SEFERDE PERDE İNER GÖZE

KLOZET KAPAĞI VE TAHARET BORUSUNUN DEĞİŞMEMESİNİ GEYSU'YATEKLİF BİLE EDEMEN

AKITAN SİFON

SIKIŞIK TAHARET MUSLUK

DİK DURAMAZ, DÜŞER KAPAK

SICAK TARAFTAN SOĞUK, SOĞUK TARAFTAN SICAK GELDİĞİNİ ANLAYANA KADAR KAÇ GALON SU GİDECEK BAKALIM

LAVABODAKİ CIZIKLAR SİZE İHALE OLMASIN

SÜZGEÇ YOK, GAYYA KUYUSU Bİ GİDER

ELEKTRİK ANAHTARLARININ AÇIK, KAPALI POZİSYONLARI HANGİSİDİR BİLENE AŞKOLSUN. NE MEGAWATLAR İSRAF OLDU BÖYLE

NORMALDE BU KONUM AÇIKTIR Dİ Mİ?

YA KORNİŞ BELASI; ÖKKÜZ ESKİ KİRACI TAM RAYIN ÜZERİNE ATMIŞ VİDALARI, RULETİN YOLUNU TIKAMIŞ YAVŞAK

BİZİM KÖŞELİ SIĞMAZ BURAYA, YENİ ALICAAZ. EŞYALARI DA YENİLEMEK İSTİYODUM ZATİ; VİNTİJ YAPICAM EVİ BU SEFER

BU KOLONLAR FİLAN EYLE TATSIZLAŞTIRIYO Kİ OLAYI, KANEPENİN ARDINDA BİÇEMSİZ HAYBECİ BOŞLUK KALACAK, GEYSU'NUN EN SEVMEDİĞİ

BU ARAYA DOLAP, KİTAPLIK KOSAN BU SEFER PRİZLER ARDINDA KALACAK; SONRA KABLO KARMAŞASI

SİNEKLİKSİZ EV CEHENNEMİN TA KENDİSİDİR. BADANACI, SİNEKLİKÇİ FELAN İNTERNETTE DEĞİL DİREKLERDE ARANIR HAFIZ

AHA, SİNEKLİKÇİYİ DE BULDUK, AL NO'SUNU

ADRESİN, MEKANIN NERE USTA?

PANJUR SİNEKLİK İRFAN 3660018

PARAYI ALIP SIRRA KADEM BASMAN Dİ Mİ USTA?

EVE DÖNÜŞTE GEYSU EN SEVDİĞİ SERT KATIR KUTUR ŞEFTALİ ARAR MARKETTE. KIZLAR NEDEN KATIR KUTUR KIZLAR? AZ TELVELENSE KABUĞU SIYRILSA DAHA TATLI OLMUYO MU?

NEDEN BU TELMAŞA İNCE KABUK KAVUNLAR? NERDE ORİJİNAL SARI KAVUNLAR REİS? ONU DA MI ÇOK GÖRDÜN BİZE?

ZOMBİ KİRAZ HÜZÜN VERİR